

גליון קפח
פר' כי תשא
תשפ"ד לפ"ק
שנה ר'

בהרה"א

אור הנבוכה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לעיני הגה"צ רבי משה כ"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: עבודת תוספת שבת, עם
הרהורי תשובה המתעוררים בה

יגיעת התורה

היכל המגיד ממעזריטש: למה לא
להסתפק ביראה

עבודת התפילה

כתר נהורא: להיות ידיד של עצמינו,
ולקבל את עצמינו כפי שאנו

בחסד ואמת יבופר עון

תנו רבנן מעשה: הדין תורה' הנורא
וכוחם העצום של מעשי צדקה וחסד

דבר המערכת

כל יהודי חשוב!

כל יהודי באשר הוא, ערכו גדול עד למאוד מעצם
היותו בן להקב"ה, זהו אחד היסודות בתורת החסידות,
כל תנועה וכל מצווה שיהודי מקיים בהאי עלמא,
פועלת גדולות ונצורות בשמים ועושה נחת רוח לבורא
כל עולמים.

כל יהודי באשר הוא, ממלא את השליחות המיוחדת
שיועדה דווקא לו. כל נשעה לחשוב שרק חובשי
ספסלי בית המדרש ויושבים באהלה של תורה כל
היום, נחשבים בעיני הקב"ה וכל השאר כאין וכאפס,
ממש לא, רבותנו הצדיקים מאורי החסידות גילו לנו
שכל יהודי באשר הוא, לפי דרגתו, יכול לגרום בכל
הליכותיו לנחת רוח גדול במרומים.

עלינו מוטלת החובה להתבונן בעניין זה ולשנון הרק
היטב, כי ישנם אנשים שמחשבות מסוג אלו גורמות
להם לרפות יריים ולומר: הרי אני אדם פשוט ולא
זכיתי להימנות על עובדי ה' וחובשי ספסלי ביהמ"ד
ולכן אין צורך להקפיד כל כך על כל קוצו של יוד,
יכול אני להקל על עצמי מעט בעניינים שונים.

אנו מקבלים לא מעט פניות במערכת להידרש לנושא
זה ולכן סוגיא זו על מנת לרומם את אלו העמלים
למחייתם וקובעים עיתים לתורה, להפיח בהם חיות
של קדושה לדעת שגם הם נמצאים במדרגה עליונה
והקב"ה נמצא איתם ומצפה לעבודתם ולתורתם,
יתירה מן, ביכולתם להוכיח כי גם במקום עבודתם
ובכל הליכותיהם אפשר להישאר 'עליבוע חסידישע'
אידך דבקים בה' ובתורתו.

עניין זה בא לידי ביטוי בפרשתנו כאשר הקב"ה ציווה
לנו: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט"... הקב"ה
מוכיח לנו כי כולם שווים לפניו לטובה, היתלמד
הכם' לא יחשיב את עצמו יותר מהיהודי ה"פשוט" וגם
היחפץ, היהודי שעמל לפרנסתו וקובע עיתים לתורה
לא ימעט בערכו לעומת ההוגה בתורה, כולם שווים
לפניו ית' לטובה.

זהו גם עניין המחצית, כל יהודי באשר הוא, צריך
להחשיב עצמו כ'מחצית' בלבד ורק כאשר יתחבר אל
חבירו יזכה לשלימות.

לסיים, נצטט את ה"דגל מחנה אפרים בפרשת ויקרא
בעניין זה וז"ל:

מה שהעולם אומרים שהלומדים לערען והחסידים
לעקן גיטש

והאמת היא מה שהלומדים כל מה שלומדים הם
נעשים יותר גדולים בעיניהם והחסידים כל מה
שלומדים הם יותר קטנים בעצמם והוה כל מנמתם
שלומדים א"ע להיות קטנים ושפלים בעצמם.

יה"ר שנזכה להכיר בחשיבותו וערכו של כל ישראל
באשר הוא

בידידות ישע"י יצחק פריעדמאן
י"ר אש החסידות

איך זה להרגיש יחודי בעולם!?

האם אני חשוב רק כשאני 'נבלע' בתוך כל עם ישראל, או שמא גם
כשאני קיים יחודי בעולם?

נהורא מעריא

הקב"ה צופה ומביט עלי, ומכריז ואומר: אשרי לו ואשרי חלקו, אשרי
הנשמה הזאת, שזכתה להתדבק בתורתו!

לאחר מכן אני ניגש לתפילה. גדודים און מספר של מלאכי השרת
מוצפים לכל מילה. הם יעלו אותה למעלה, יקשרו לה כתר. והבורא
העליון יתמלא נחת רוח - יושב ומצפה לתפילותיהם של ישראל! אתמול
אף אחד לא הסתכל על התפילות שלי, אבל עכשיו אני יחיד בשוק, אם לא
אמרת את המילה הזאת בכוונה - אין מי שיגיד אותה.

לאחר מכן, כשהתסיימה התפילה. אני מתיישב לאכול כמו יהודי.
ויהודי - זה רק אני, כי אין עוד יהודי בכל העולם. רק אני.

איך אני יכול להנפל על האוכל כאשר כל הפמליא של מעלה מביטים
עלי בזכותי מגדלת, כולם מביטים למעלה על המסך הענק, שרק אני
מופיע בו. כולם ממתנים שאתגר על עצמי. כי אם לא העבודה שלי - אין
נחת רוח למעלה.

חבל מאוד שאני כה לבד, הלוואי היו לצדיי עוד יהודים שאוכל
להתפלל וללמוד איתם.

ולפתע אני מתנער מהחלום המתוק, ומגלה
שסביבי יש עוד אנשים - - - הנה עוד יהודי!!! איזו
שמחה, איזה אושר!

ואז אני מרגיש גם את החמצה הגדולה - - -

אני כבר לא לבד - - - יש עוד הרבה יהודים, ואני
בטל באלפי אלפים. מי צריך עכשיו את התפילה שלי,
מי צריך את הלימוד שלי? האם ה' היה מוציא אותי
ממצרים ונותן לי את התורה ועושה עמי נסים כשאני
לצדי עוד יהודים?

ובת קול יוצאת ואומרת: יהודי יקר! כל יהודי - עולם
מלא! הבורא ית' מביט עליך עכשיו, מצפה לך, בדיוק
כמו שהמתין לך קודם. "בכל דור ודור חייב אדם להאזין
את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", גם אם היית לבדך
בלי אף אחד לצידך, כי כל אדם - עולם מלא!

רק אתה, יצור קטן, מוח אנושי מוגבל, מנדיל בין אחד לבין מיליון, כי
אתה יכול להסתכל בבת אחת רק על אחד ולא על עשרים, אבל הבורא
ית' יכול להביט על מיליארדי אנשים ברגע אחד, ואין שום הבדל בין אחד
למיליון. כל אחד - יחיד!

אסור לשכוח כי הבורא ית' ברא אותך מתוך מיליארדי בני אדם, כי
אתה ורק אתה יכול למלא את התפקיד הייעודי והייחודי המוטל אך ורק
עליך. אם לא - לא היית כאן בעולם.

הבורא ית', עם כל הפמליא של מעלה, כולם עסוקים רק אתך. על
המסך למעלה יש רק דמות אחת, כן, זה אתה!

"להגיד גדולתו של הקב"ה, שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד -
כולן דומות זה לזה, וממ"ה הקב"ה טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון
- ואין אחד מהן דומה לחבירו. לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר: בשבילי
נברא העולם!"

פרשתנו עוסקת בספירת בני ישראל, שהקב"ה מונה וסופר אותם
מרום חיבתם.

אלא שיש מציחה המעכבת אותנו להרגיש את החיבה הזאת, כי אילו
היה ה' בוחר רק אותי - מתוך כל עם ישראל, וסופר אותי בחיבה ובאהבה,
היתה לי סיבה אמיתית לשמוח ולהתרגש. אך מה אעשה שיש עוד יהודים
מלבדי, והוא אוהב את כולם כאחד. ובפרט כשיש יותר צדיקים וחשובים
ממני.

השאלה הזאת מעכבת אותנו מלהתחבר אל החשיבות שלנו, ומונעת
מאיתנו לחוות את האהבה העצומה שה' רוחש אלינו, כיהודים ולא כחלק
מעם שלם.

ולצורך כך יש לפתוח את הנושא ולהקיף אותו בחלק הרגשי.
מה הייתי עושה אם אני קם בבוקר ומגלה שתרדמת נצח נפלה על
היקום. רק אני קיים בעולם. אין עוד מלבדי!

מצד אחד, הייתי נשאר לישן. עד עכשיו לא רציתי
להתפלל במניינים המאוחרים מחשש "מה יאמרו
הבריות". אבל עכשיו אין לי מנוי להתבייש כשאתפלל
מאוחר.

ואיזו תפילה?
איך נראה הקר"ש שעל המטה' כשאני לבד? איך
נראה ברכת המזון כשאני לבד? איך נראה 'אשר יצו'?

'בורא נפשות'? ככה בערך היתה נראית התפילה. אף
אחד לא רואה אותי, אף אחד אינו צופה בי מהצד, אני
לא צריך למסור דין וחשבון בפני אף אחד, משוחרר
לגמרי.

ובאמצע למרוח את מילות התפילה, במהירות
ובחופזה, חולף לי משהו בראש.

הרי העולם אינו יכול להתקיים בלי תורה, בלי
תפילה, בלי ברכות. יש כאן עולם גדול, מיליארדי
צמחים, חיות, דגים, אילנות, כוכבים, גלקסיות, כולם
ממתנים לתפילה שלי.

יש תורה רחבה, תרי"ג מצוות. רמ"ח לא תעשה ושס"ה עשה. כולם
ממתנים על אחד ומיוחד - שזה אני עצמי. אם לא אעשה את המצוות
הללו - אין עוד מי שיעשה אותן.

הבורא יתברך יש לו גדודים של מלאכים און מספר, אך אין לו תענוג
ונחת רק מהאדם. והאדם - זה אני.

הקב"ה יושב ומצפה רק עלי, ממתין לקצת נחת רוח, שאני, האדם
הגשמי, יתגבר קצת על הטבע הבהמי ויתעלה קצת, להגביר רוח על
החומר, שנמה על הגוף.

הכל ממתין רק עלי! אם אני לא לומד היום - הבריא מתבטלת.
העולם חוזר לתוהו ובוהו!

ומדובר כאן על לימוד פשוט, כמו שלי. לא לימוד של גאון הגאונים.
ואני יודע שבכך אני מחזיק עכשיו את הבריא.

רוב כבוד והערכה נשגב בה את מיטב איחוליו להאי גברא רבה
מגדולי המשייעים בדורינו איש תבונות ידלה עצה נבונה ומים עמוקים, להלהיב ליבות ישראל ולקרובם לאביהם שבשמים בכתביו
הברורים ובהגיו המחקרים, בארו באר מים חיים אשר ממנו ישקו עמך בית ישראל השותים בצמא את דבריו המחכימים והנעימים,
פיו מפיץ מרגליות טובות מזוקקים ובוררים המשיבים לב ונפש ולעבודת הבורא מהביבים, הלא הוא מורינו המשפיע
הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפעלד שליט"א
משפיע אש החסידות
לרגל הולדת בנו נ"ו
יה"ר בזכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יזכה לרוות ממנו ומכל יו"ח רוב נחת וקדושה ויזכה לזכות את ישראל באור החסידות בלי שום
מניעות מתוך נחת והרחבת הדעת מתוך אושר עושר וכבוד נחת והרחבת הדעת באין מחסור כל
נעתירת וברכת רוב ברכה והערכה
ישע"י יצחק פריעדמאן

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיפי 'אש החסידות'

בחסד ואמת יכופר עון

פניו של אייזיק מעולם לא היו מאירים כל-כך כמו באותה שעה. מליזענסק הוא שב, לאחר ימים של התעלות בצילו הטהור של ראש גולת אריאל הרבי רבי אלימלך ז"ע, וצהלתו בפניו שלא כהרגלו.

"שמה הפעם האציל עליך הצדיק ברכה לפרנסה? שנוכל להשיא את בנותינו שהגיעו לפרקן?!" קיוותה זוגתו החסודה.

"לא", התצל איוזיק, "אודה ולא אבוש, שגם הפעם כמו תמיד, שכחתי להזכיר בפני הרבי את מצוקת העניות שלנו. וכי מה אעשה, שבכל עת שדורכות רגליי על סף היכלו של אותו צדיק, נמשכת נפשי כבחבלי קסם אל האווירה הזכה, העילאית והרוממה, האופפת את המקום הקדוש הזה, עד שכל צרכי העולם הזה לא נחשבים בעיניי למאומה, ובבואי אל הקודש פנימה, איני מבקש אלא ברכה זו, שנוכה לעשות נתת רוח לבורא יתברך שמו".

"אם כן", פכרה ידיה בייאוש, "לשמחה מה זו עושה?!"

"כי על הדרך קבלתי הצעת עסקה מעניינת!", נלהב איוזיק.

"מה לך ולעסקים?!", נדהמה זוגתו שהורגלה בחיי אביונות.

סיפר לה אייזיק על השיחה שהחליף עמו בעל אכסנייתו, הלא הוא 'מוטל' די שענקער (= המוזג). אותו מוטל, שהחזיק בבית המזיגה שלבליזענסק, איש חסד היה ומלא רחמים. בכל עת שהבחין בעני ואביון שבא להסתופף בחצר הקודש, היה מזמינו במאור פנים להתאכסן בבית מזיגתו, חנים אין כסף. שם היה מעמיד לו אש"ל מלא ומכובד, ומחיה את נפשו העייפה.

גם אייזיק נמנה על באי ביתו של מוטל. ומשום שהיה אייזיק מתנהג בחסידות ועובד את ה' עבודה תמה וברה, נשא חן בעיני מארחו, ויש אליו חסד. הפעם אף פנה מוטל לאייזיק והציע לו עסקה: "שמעו שמעתי", אמר לו, "כי בנות יש לך שכבר הגיעו לפרקן, ובודאי זקוק אתה להון רב כדי להשיאן, איעצך ויהי אלוקים עמך, תמכור לי את חלקך בעולם הבא, וכל צרכי הנישואין עלי".

"ומה ענית לזו?", שאלה האישה בדריכות.

"שברצוני להתייעץ עמך", השיב אייזיק.

"וכי מה שאלה היא זו?! פסקה האישה, "וכי מה לא עושים עבור נישואי הבנות?! חזור נא על עקבותיך ותבצע את העסקה".

למחרת כבר עשה אייזיק את דרכו חזרה לליזענסק, שם סגר את העסקה עם מוטל, ושב לביתו מלא שמחה, כשצרוו הכסף בידו.

אלא שבינתיים שינתה האישה את דעתה, והתחרטה על התלהבותה. "וכי כך מוותרים על עולם הבא?!" הביעה דאגתה בפני בעלה, "והלא למדתי בצ'אניה-וראניה שכל הון שבעולם אינו שווה לעומת החלק הקטן של השכר הצפוי לימודי עובד ה' לעולם שכולו טוב", ואף ניסתה לצטט את הפסוק: "עין לא ראתה אלוקים זולתך יעשה למחכה לו...".

שוב שנית מצא אייזיק את עצמו שב על עקבותיו לליזענסק, ומתדפק על פתח ביתו של מוטל.

"במטותא מינך מוטל, רצוני לחזור בי מהמקח".

מוטל נדהם, וסירב נחרצות. "העסקה בעינה עומדת, אין דרך חזרה".

הלך הוויכוח והתלהט עד שגמרו אומר, לבוא ולהציע את הדין-תורה בפני הצדיק דמתא - הרבי רבי אלימלך משבאו לפניו וסיפרו לו על הדין-דברים, אמר להם הצדיק: "בימים הקרובים עתיד להופיע בבית אחי הגדול הרבי רבי זושא מאניפאל, הבה נחכה לו, כדי שגם הוא יישב עמי בדין-תורה עילאי שכוה".

ואכן, כעבור ימים ספורים הגיע הרבי רבי זושא ז"ע לבקר בהיכלו של אחיו, והנה מה טוב ומה נעים היה שבת אחים גם יחד על מדין, ובחרדת קודש סידרו אייזיק ומוטל את טענותיהם בפני אראלי הקודש:

איוזיק: "שמעו נא רבותי עינים קדושים! הרי מכירים

טועמיה מאוצר ספרי 'אש השבת' טעימה לכבוד שב"ק

תוספת שבת

עבודת התשובה בעת 'תוספת שבת'

"וצריך שיראה שלא להפסיק בדיבור חול אחר טבילת מקוה של עש"ק, רק תיכף יעמוד באימה וביראה לפני הבורא. ובאם שאין עושה כן אזי אפילו ימים אלף יחיה, לא ידע מהות השבת כלום" (תולדות אהרן, פרשת כי תשא)

השעה הנעלית של ערב שבת לאחר הטבילה במקוה, גדולה ונשגבה היא עד למאוד.

וכתב הש"ה הק' (מסכת שבת פרק גר מצוה אות לב): "ומדת חסידות וקדושה יתירה היא, להיות מוכנים לצורך שבת במלאכות כבידות בחצות, ומחצות ואילך יהיה העסק הכל בקדושת שבת שכולו שבת, דהיינו בהתעוררות תשובה ובתיקוני מעשים ובלמוד התורה. ככה יעשו כל בני ביתו עד זמן הדלקת נרות, וסימנך יליא תעשה כל מלאכה (שמות כ, י). כי בהתחלת קדושה מחצות ואילך, ובתוספת שעה במוצאי שבת, שצריך להוסיף מקודש אל החול, הרי יליא שעות, וסימנך יכל מלכים שלשים ואחד' (יהושע יב, כד). וסימנך יחסד אי"ל כל היום' (תהלים גב, ג).

ואיתא בספספ"ק תולדות יעקב יוסף (בסופו דף ר"ח ע"ד) וז"ל: במדרש רבתי (ב"ר ט, ה) בתורתו של רבי מאיר מצאו כתוב והנה טוב מאוד והנה טוב מות, בש"ס (כתובות קג): מת בערב שבת סימן יפה לו, והקשה מורי הא כוונת הש"ס להשמיענו איך לעשות תקנה להנצל מחיבוט הקבר, מה שאין כן בענין זה שימות בערב שבת, שאין זה בידו לעשות, וביאר, שהוא מוסר גדול, שימות בערב שבת רצה לומר לפנות את עצמו מכל עסקי העולם הזה כאילו מת, כדי לעשות הכנה לשבת, ובזה ניצל מחיבוט הקבר. עכ"ל.

ובהגהות 'מקור מים חיים' על ספר בעש"ט עה"ת (פרי יתרו העי' יא) מביא מה שכתב לו הגה"ק מהרש"ם מברעזאן זצ"ל בעל 'ידעת תורה', וזה לשונו: שמעתי מוקנים כי פעם אחת ישבו תלמידי הרה"ק ר' אהרן לייב זצ"ל מפרעמישלאן ביום ו' ערב שבת קודש וסיפרו מופתים מהבעל שם טוב, והרב הקדוש הג"ל ישב בחדרו הסמוך ושמע דבריהם ופתח הדלת ואמר להם, מה לכם לספר מופתיו, ספרו נא גודל צדקתו ויראתו, כי בכל יום ערב שבת בהגיע חצות היום התחיל לדפוק לבבו, וכל מעיו היו מקשקשים עד שכל סביביו שמעו קול המון וקשקוש, מפני הפחד והרעדה שהיו כל איברי רועדים מהכנת שבת וקדושת היום הבא. עכ"ד.

לעת כזאת של 'ערב שבת עם חשיכה', כאשר החשיכה וההעדר מתגברים, וכוחות ההסתר והקליפות מנסים להפיל את האדם בתוך העצבון והתמרמרות, צריך להחליץ חושים ולקחת מעט מאור קדושת השבת ולהכניסו ולהאירו אל תוך חשכת החולין, על ידי שמקבל על עצמו 'תוספת שבת' לפרוש מכל מלאכה, ובכך מבטל את כח הקליפה, וההסתר מתבטל.

ואיתא בספספ"ק יסוד העבודה (ח"ב מכתב א) וז"ל: והנה 'בין השמשות' הזה שהוא בחי' בין סוף הירידה ובין התחלת העליה מהעולמות, ואז כמו שנתעורר האיין, כמו כן מתעורר נגדו בחינת ההעדר, ולזה אז נבראו עשרה דברים הג"ל אשר רובם היו מבחינת האיין, כמו הכתב והמכתב המן וכו' וכן מבחינת ההעדר שהם מסט"א המזיקים, ולכן המצוה 'תוספת שבת' אז כדי להגביר את הטוב והאיין ולהנצל מהסט"א וההעדר הטוב.

אתם את מוטל שהינו איש חסד ומשמח אלוקים ואנשים, תמיד שגורים על לשונו מילי בדבדיותה. גם הפעם בטוח הייתי שמתבדה הוא עמדי, ולא מתכוון למקח הלזה ברצינות".

מוטל: "אכן, פעמים שאני מתבדה, אולם הפעם התכוונתי לך במלוא האמת והאמונה. רוצה אני בחלקו של אייזיק לעולם הבא, וקניתי אותו במחיר שסיכמתי עמו, איני רוצה להחזירו".

לאחר שיצאו מן החדר ונקראו חזרה, הציעו בפניהם הצדיקים את הפסק הנורא: "בוא ונצא כולנו אל אחד ההרים שמחוץ לעיר, ונדליק שם מדורת עצים ואש. והיה אם יואיל מוטל לקפוץ אל תוך האש הבורעת על קידוש שמו יתברך, יהיה זה אות לטובה כי אכן התכוון באמת לרכוש את חלקו של אייזיק לעולם הבא, ולא כבידותא בעלמא. אך אם לא יסיכים לקפוץ, והיה הצדק עם אייזיק...".

למרבה התמימה הסכים מוטל על אתר. וייצאו הצדיקים ועמהם פמליא של תלמידים לחוצות העיר, ולאחר שהציתו שם אש גדולה, התקרב מוטל ברעדה, צעק "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", וכבר ביקש לקפוץ אל האש, אלא שאז באו האחים הקדושים ועצרוהו, וכך אמרו לו: "מאחר שהיית מוכן ומזומן להשרף כקרבן עולה למען שמו באהבה, הרי שזכית לחלק עצום בעולם הבא משלך, ותוכל להחזיר לאייזיק את חלקו, כי יש לך די והותר".

הפליא הרבי רבי אלימלך את מדרגתו הנשגבה אליה הגיע אותו מווג פשוט, בזכות מעשי החסד שעשה בלב נבר ותמים, עד שאמר עליו את מאמרו הנורא, על כוחה הרב של מידת החסד לרומם את האדם גם מעומק המצולות עד לגובהי מרומים, הוא המאמר שמואב בספרו הקדוש 'נועם אלימלך' (פרשת וישב): "יש בני אדם שמעשיהם מקולקלים, רק מחמת שיש בהם איזה מידה טובה מצד הטבע שהוא לב טוב גומל חסד ועושה טובות עם בני אדם, זה מועיל להם שחוזרים למוטב".

...

ודומים הדברים לרמזים שנתנו צדיקים בפסוקים הראשונים שבפרשתנו (ל, יב) "כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם", שהצדקה נקראת 'כופר' כי היא מכפרת עון, כמו שנאמר (דניאל ד, כד): "וחטאך בצדקה פרוק (ראה דברי יחזקאל, במאמר הראשון לפרשתנו).

ובהמשך (פסוק יג) נאמר "זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש" וגו', ואמרו בירושלמי (שקלים פ"א ה"ד): "אמר רבי מאיר, כמין מטבע של אש הוציא הקב"ה מתחת כסא כבודו, והראהו למשה, אמר לו, זה יתנו, כזה יתנו". ובספר 'שיח שרפי קודש' מביא בשם הרה"ק רבי יצחק מאיר מגור ז"ע - בעל 'יחודשי הרי"ם', בשם רבו הרה"ק רבי מנחם מענדל מקאצק ז"ע, בהאי לישנא: "דרשן אחד מגרמניא דרש על 'מטבע של אש נראה לו', ולמה לא של מתכת? אלא, עיקר נתינת המטבע הוא האש, ההתלהבות! ועל כך תמה: "ופלא, שחידוש כזה נפל בגרמניא!". ומבאר: "והרבי זצ"ל מקאצק אמר, יען שמקפידים במקום הזה על קיום מצות הכנסת אורחים, בזכות זה נתגלה להם תורה זו".

אמור מעתה, מה רב ופלאי הוא כוחם של מעשי הצדקה והחסד, שבידם לכפר כל חטא ופשע, ולרומם גם את היהודי הפשוט ביותר אל מרומי ההשגות העילאיות, ואל פסגותיה הנשגבים של קרבת אלוקים.

לרגל הלילת

הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק ז"ע - כ"א אדר ולרגל הלילת הרה"ק בעל 'יחודשי הרי"ם' מגור ז"ע - כ"ג אדר עפ"י: "יג אורות" (ח"ב)

"כי תשא את ראש"

סוד ההצלחה היא ללכת מבשלוך לכשלוך, ולראות בעיניי רק הצלחות. כך הגיעו וכך יגיעו כל אלו שהצליחו ויצליחו בעזה"י

אנו מביטים על הצדיקים כאנשים מורמים מעם שאין להם נסיונות ולא כשלונות.

וטעות היא! כי בפועל הצדיקים נכשלים יותר מכל אדם אחר, וכדלהלן.

מסופר על האדם העשיר ביותר בעולם ששאלו אותו מהו סוד הצלחתו.

הסביר האיש כי כאשר יש לו עכשיו בפועל מאה מיליארד דולר, זה אומר שבדרך אל ההצלחה הוא הפסיד אלפי מיליארדים! כי אי אפשר להרוויח אם לא מפסידים לפחות כמה פעמים קודם לכן.

אילו היה נתקע עם ההפסד, מבכה את גורלו, מחפש להאשים את עצמו ואת אחרים, היה נשאר עם הצלחה אחת: למצוא את האשם ולרטון עליו, אבל בזמן שלוקח אצל אחרים להתאושש מההפסד, הוא כבר היה עם הפנים קדימה וכבר הספיק להפסיד פי כמה וכמה... אבל כל הזמן ראה את עצמו צועד אל ההצלחה.

כמו כן הצדיקים מפסידים פי כמה וכמה מאדם רגיל.

האדם הרגיל מסתפק עם כמה מסכתות, עם כמה דרגות של עבודת ה', והוא די קרוב ליעדים ולשאיפות שלו.

אבל הצדיק שואף רחוק רחוק, הוא רוצה לשלוט על כל התורה, להגיע לכל המדרגות, וכל הזמן רואה רק את הכשלונות ואת חוסר יכולתו להגיע לשלימות.

המגיד מקאזניץ אמר פעם שמאז שהוא משכים בבוקר עד שמתייצב להתפלל הוא כבר מספיק לעבור על כמה מאות עבירות!

על כך שגור בלשון העולם: העבירות של הצדיקים הם המצוות שלנו. העבירה של הצדיק היא בכך שעבר עליו רגע אחד בלי דביקות הבורא ית', הוא עבר על 'שיתוי ה' לנגדי תמיד', ואילו המצווה של האדם הרגיל היא שזכה פעם ביום להגיע לדביקות מורגשת בהש"ת.

כדי להיות צדיק ועובד ה', מלבד כוחות הנפש וחיוקים תמידיים צריך גם הרבה פקחות. כי בקל אפשר ליפול, בפרט לאחר נסיונות וכשלונות שעוברים על הצדיקים, אלא שההצלחה של הצדיק היא בכך שידוע איך להתמודד עם הנפילות, הוא משנן לעצמו תמיד את הפסוק 'שבע יפול צדיק וקם', הוא בקי ברצוא וגם בקי בשוב, כמו הסוחרים הטובים שיודעים לזהות איך להרוויח גם בזמן שהכל נמצא בירידה תלולה, וכאשר אינם מרגישים קירבת ה' הם תמיד יעשו מכך עוד הצלחה, ויזכירו לעצמם את ספרי החסידות כי כאשר לא מרגישים את ה' נמצאים עכשיו בדביקות בדרגה אלוהית גבוהה יותר שאי אפשר להשיגה...

זה סוד ההצלחה: ללכת מבשלוך לכשלוך ולראות כל הזמן רק הצלחות!

"כי תשא את ראש בני ישראל" - לפקודיהם - מלשון חסרון ופקידה, על דרך (במדבר לא, טז) 'לא נפקד ממנו איש'.

הקב"ה אומר למשה רבינו, תרים ותגביה את ראש בני ישראל, דווקא מתוך החסרונות שלהם, כי דווקא במקום החסרון שם מוצא האדם פנינים ומטמונים יקרים שלא היה מוצא אותם בדרך המלך, בסוד הכתוב 'ובקשתים משם את ה' אלוקיך ומצאת', וכנודע דברי המדרש 'ילקו' ש תהלים רמז (תרח) 'אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי' אלוהא שנפלתי לא קמתי. 'כי אשב בחושך ה' אור לי' אלוהא שישבתי בחושך לא היה אור לי.

אין להזמין כשלונות ואין להתייחס לנפילות באופן של 'לכתחילה', אבל יש להחשיב את האוצר הגדול של הכשלוך, כי במעמקים טמונים בו אוצרות מלכים, ורוב החיבור והקשר של איש מישראל אל בוראו נוצר דווקא מתוך החשיכה.

ומובא בספרה"ק באר מים חיים (פר' לך לך) וז"ל: הנה הזכרנו קצת מבחינות אחר וקדם, שהוא, כאשר הצדיק לפעמים נופל ממדרגתו, וירידה זו צורך עלייה הוא, ואחר זה הוא עולה למעלה למעלה יותר מכאשר היה מוקדם, והוא דמיון אחד הרוצה לזרוק דבר למעלה, אז משפיל עצמו ומשפיל ידו למטה, בכדי לזרוק אחר כך בכח גדול את הדבר למעלה, וכן אדם השלם הבא לפעמים לבחינת אחר ונופל ממדרגתו, אז הוא בא על ידי זה לבחינת קדם קדמתה, לעלות מעלה מעלה, וזוהו אומרים בשם הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן, במה שאמרו ז"ל (ב"מ נט.) 'אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו', כלומר שיהיה יקר וחשוב בעיניכם השכחה והנפילה ממדרגתכם קצת כי היכי דתתעתרו על ידי זה לבא למעלה נפלאה, עכ"ל.

עבודת התפילה

על פי משנת החסידות

פיק"ט

מלחמת הגוף עם הנשמה

כתר נהורא

שערים לעבודת הרמפילה
מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

להיות ידיד של עצמינו

"האדם אינו מחובר לעצמו, אלא רוצה להיות דמות אחרת, של עובד ה', ירא שמים, מוכשר ומוצלח, ת"ח, בעל מידות טובות. הוא בורח תמיד מעצמו, כי המציאות שלו כפי שהוא, מתפרש אצלו שהוא לא בסדר"

פנים, והוא לא טרח אפילו לנענע מקצת ראשו לעבר. האם יוכל איש להודות, כי כל מעשיו, וכל תורתו, וכל מידותיו, וכל עבודתו, היא רק כדי להשלים עצמו לתלמיד חכם ועובד ה', ואינו חפץ באמת לעשות רצון הבורא ית'. כי באם אכן כל כוונתו לעשות נחת רוח ליוצרו, היה מנסה לעסוק בדברים שיש בהם להרבות כבוד שמים ולמעט כבוד עצמו.

האם אני מסכים לומר ברבים: 'אני אוהב בשר'. מדוע כה קשה להודות ברבים על מאכלים שאני אוהב, משום שנחשב אצלי כמו הודאה בכשלוך. זה מגלה לכולם את הסוד שיש לי גוף מלבד הנשמה. ואני בוחר להתעלם מכך, לא להכיר בזה, ולהלביש מעלי דמות אחרת של צדיק וחסיד, שבאמת עדיין איני שם בדרגה זאת.

האם יסכים איש להסיר מעליו את כל המדרגות שבנה לעצמו, ולגלות שמתחתיה אין כלום. הוא מחזיק עצמו כבעל אמונה ובעל בטחון, אך כאשר חושש שמא אחד הולך לפגוע בכבודו, מיד נופלים כל הבניינים שהעמיד לעצמו, ומוצא את עצמו נפגע ונכלם. וכאשר יש לו חוב, מתחיל לדאוג ולפחד, ואינו מרגיש כלל אמונה ובטחון בלבו.

האם אני מוכן לגלות את זה ביני לבין עצמי.

מי שמחובר לעצמו, מי שאינו מסתיר דברים מעצמו, ומי שמוכן לספר את הדברים לעצמו, יכול להתחבר גם עם רעהו ולספר את הדברים גם לחבירו. ואז יש ביניהם ידידות אמת, בלי שום מעצורים. כאשר נפש אחת מחוברת לרעותה בלי חוצץ ומעכב.

על דרך זה אנו צריכים להרחיב את ה'יחוד' שלנו עם אבינו שבשמים.

כי יש אנשים שכאשר מדברים עם הקב"ה הם מרגישים שתחילה צריכים להתנצל על מה שאינם לומדים ואינם מתפללים כדבעי, ומעמידים פנים כחסידים וצדיקים נוכח פני ה', ואינם מסוגלים לייחד עצמם עם ה' באופן טבעי, בלי כל המסיכות והתחפושות. ולכן אינם יכולים לזכך את נפשם בהמית כי מסתירים את חסרונותיהם אף מעצמם.

לפיכך צריך להסכים לחשוף את עצמינו אל כל הרוע שבקרבינו, להניח הכל על השולחן, ולהרגיש בטוח שהקב"ה מקבל אותנו הגם שיש בקרבינו חסרונות, ורק אז אפשר להגיע אל היחוד של הקב"ה עם ישראל בלי חוץ ומעכב, בלי מסיכות, וכמו שיתבאר לקמן א"ה בפרקים הבאים.

במאמר הקודם נתבאר שהתפילה היא שעת קשר וחיבור עם הקב"ה, ולצורך כך אנו צריכים להיות פתוח לפניו, כדבר איש את רעהו, כמו שאדם מדבר עם ידיד אמת שיש ביניהם קשר אמיתי שאינו תלוי בדבר, ואז אינו מתבייש מחבירו לחשוף את סודות מעמקי הלב, את חסרונותיו ומגרעותיו, יען כי אין כאן סיבה מסוימת המחברת ביניהם, הם מאוחדים בעצם, בלי שום סיבה. וכיון שאין סיבה, לא יפחד מרעהו לגלות בפניו את כל פגמיו וחולשותיו.

ידיד כזה - אחד מאלף לא מצאנו. והסיבה לכך היא משום שהאדם אינו מחובר לעצמו. האדם אינו רוצה להיות ה'חבר' שלו עצמו. הוא מסתיר מעצמו דברים רבים ובוחר להתעלם מחסרונות וחולשות, לפיכך בורח תמיד מעצמו ואינו חפץ לפגוש בשום אופן את מגרעותיו ואת כשלונותיו, ורוצה לראות רק את ההצלחות והמעלות שלו.

לצורך כך לוקח האדם דמות מסוימת שהוא רוצה להיות כמותה, כמו אחד הצדיקים והגדולים אשר בארץ, ומעדיף להיות עם המסיכה הזאת של צדיק וחסיד ועובד ה', ומתעלם מקיומו של האני האמיתי המסתתר בפנים.

באופן כזה, אין האדם מחובר עם עצמו, כמו שהוא, אלא רוצה להיות דמות אחרת שצריך לעצמו, של עובד ה', ירא שמים, מוכשר ומוצלח, תלמיד חכם, בעל מידות טובות. הוא בורח תמיד מעצמו, כי המציאות שלו כפי שהוא, עם החסרונות והכשלונות, מתפרש אצלו שהוא לא בסדר, והאדם יעשה הכל ובלבד שלא ירגיש שאינו בסדר. זו היא ההרגשה הנוראה ביותר

עובר הנפש, והנפש תעשה הכל כדי שלא להפגש עם המציאות הזאת. האדם לא מסוגל לומר שאינו טוב, וכיון שבפנימיותו יש בו שורש רע כשם שיש לכל אחד מתולדתו, אזי הוא בורח מעצמו ואינו רוצה להכיר בפנימיותו האמיתית.

וכאשר חי תחת מסיכה ואינו מחובר עם עצמו, כיצד יוכל להתחבר עם אדם אחר. באם אינו מכיר את עצמו, כיצד יכירנו חבירו.

ועל כן צריך להתיישב ולהתבונן, לבקוע מחיצות ולהסיר מסיכות, לגלות את פנימיות הנפש ולמצוא את עצמו ערום, כמו שהוא, עם כל הרע והחסרונות שבו.

האם אדם יכול לומר לעצמו: אני לוחם נגד אדם פלוני, כי יש לו השקפות פסולות ודעות כוזבות ומכשיל את הרבים, אבל באמת, בתוך עצמי, אני יודע כי אני סובל אותו משום שלא נהג בי כבוד. הכל התחיל כאשר פגשתי אותו ברחוב, אמרתי לו 'אוי שבת' במאור

י"ל גליון שבועי מאת המשפיע שליט"א
בענין דרכי השגה ודביקות, עליות ויחודים בדרך הבעש"ט
ניתן לקבלו במייל K0504127418@gmail.com

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות
בעריכת הרב פינחס שפירא שליט"א

שבחי תפארת שלמה

יומא דהילולא כ"ט אדר

ספר תפארת שלמה הינו מן הספרים המפורסמים והנלמדים ביותר מבין ספרי תלמידי הבעל שם טוב ז"ע, **הספר התקבל בחיבה דקדושה אצל כל מקהלות החסידים באופן יוצא מגדר הרגיל, ונלמד ברוב יראת הרוממות על ידי אלפים ורובבות. הספר מתייחד מאוד בהיותו שווה לכל נפש, אשר גם איש פשוט ימצא לנפשו נחת בנועם דבריו, וגם איש חסיד ויוזע ספר יתחדשו לו דברים עמוקים מכבשנו של עולם מן הספר הקדוש הזה.** רבים מתורות הספר עוסקים במעלת הצדיק וההתקשרות לצדיק יסוד עולם, ובשאר פרטי מידת היסוד. במקומות רבים נהוג להתחיל את לימוד ספר החסידות אצל צעירי הצאן בספר תפארת שלמה, אשר דבריו נכחלי אש ויחד עם זאת שפתו צחה וברורה.

ראשית, כמובא בהקדמת בניו, את הספר לא כתב התפארת שלמה עצמו, אמנם הדברים נכתבו על פי בקשתו אשר ביקש מאנשי שלומו כי יכתבו את תורתו. לאחר הסתלקותו לשמי מרומים ביום י"ט אדר שנת תרכ"ו, אספו בניו הלא המה רבי צבי מאיר אשר התמנה לכהן כרבה של ראדמוסק לאחר פטירתו, רבי אברהם יששכר בער אשר מילא את מקום אביו באדמו"רות, ואח נוסף רבי אריה ליבוש שמו. את כתבי היד שהסתובבו בין החסידים ולקטום אל פונדק אחד, אל תחת ידי של הרבי החסיד המופלג רבי שמואל זאנוויל צבי מפלאוונא מהחשובים שבתלמידי הרה"ק רבי שלמה מראדמוסק.

רבי שמואל צבי ישב עם כתבי היד הרבים וסדרם אחד אל אחד משובצים כל תורה ותורה במקומה הראוי והנכון, ולא קם רבי שמואל צבי מן הספר עד אשר העמיד מלאכה מושלמת דבר דבור על אופנו. וכל רואיו עונים אחריו משובח.

בשלב ראשון הוצא לאור עולם כרך א' על המועדים שהוא עוטר בהסכמת הרה"ק הדברי חיים מצאנז, אשר התפארת שלמה היה נוסע אליו מפעם לפעם ומתבטל תחת רגליו בענווה ובחסידות (סיפורים רבים ואמרות קודש ושאר באמתחת החסידים מאותם נסיעות הוד שהיה עורך רבינו התפארת שלמה כבר בהיותו רבי לאלפי חסידים, אל הרבי הקדוש מצאנז). בה כתב **"כי יהיה תועלת לעולם בפרט לנאמני רוח הנוהים אחרי דרך החסידות כי דבריו נעמו"**. לצד הסכמת הצאנזער רב, חונים הסכמות הגדולים רבי ישעיה מושקאט מפראגא ורבי דוב בעריש מיזליש רבה של ווארשא, המעידים אף הם על גודל קדושת המחבר.

וה"ק בפרשתו פרשת כי תשא.

או יאמר כל העובר על הפקודים וגו'. הנראה לרמז בזה על פי מ"ש בפירוש הפסוק **"פקד יפקוד אלהים אתכם והעליתם את עצמותי"** וגו'. **לרמז על מדת היסוד שהוא עיקר הכנה למתן תורה ורצה לומר: "פקד יפקוד ה'" - יצוה לכם תורה ומצוות כמו שכתוב 'פקודי ה' ישרים. אך - והעליתם את עצמותי" - זהו כוחי ועצמותי המידה שלי הוא יסוד צדיק, כמ"ש בפנים.**

ברכת מזל טוב חמה ולבבית שגורה בזה ברוב הערכה אל רום מעלת כבוד ידידנו הנכבד העומד לימין הפצת אור החסידות לש"ש על"מ לקבל פרס בלו"ג חפיצה ובמאור פנים הוגה בתורת ד' תמימה יום ויליל עובד ומבקש ד' ה"ה הרה"ח ר' **אברהם שלמה ווידער** שליט"א שליח קודש בארה"ב להפצת אור החסידות לרגל הולדת בניו י"ה"ר שזכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעש"ט וירוה ממנו רוב נחת דקדושה ומכל י"ה"ח באין ממסור כל כעתירת וברכת ברוב הוקרה והערכה יודיק בלו"ג *ישעי צדיק כ"ח אדר*

הרה"ח ר' **יוסף מאיר כהנא** שליט"א לרגל נישואי בתו תחי' י"ה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' **ניסן פאסטן** שליט"א לרגל נישואי בנו החתן היקר **כמר מנחם מנדל** נ"ו י"ה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' **שמאל פפרקין** שליט"א לרגל נישואי בתו תחי' י"ה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' **חיים שלמה באב"ד** שליט"א לרגל נישואי בנו החתן היקר **כמר אליהו מרדכי** נ"ו י"ה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' **זאב אדלר** שליט"א לרגל נישואי בתו תחי' י"ה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' **ישראל יאקאב** שליט"א לע"נ זקינו הרה"ח ר' **אשר בן הרה"ח ר' אברהם יהודה יאקאב** ז"ל

היכל המגיד ממצוותי' א

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
י"ר מכון יסוד החסידות

למה לא להסתפק ביראה

חולין ובשכל שאינו של התורה, השכל שלך נהיה 'עקום', כלומר מעוות ורחוק מהתורה, מכיון שהיית עסוק בעצמך, בתאוותיך ובענייניך, ולכן נותרה בך נטייה עקומה, והיא לחשוב לפי מה שאתה רוצה, ולא מה באמת הקב"ה רוצה...

אמנם יש מעלה גדולה מכל המעלות ואפילו מלימוד התורה, והיא מעלת הדביקות בה' על ידי יראה ואהבה עזה אמיתית, כמו שפוסק בבשו"ע הרב (הל' תלמוד תורה פ"ד ה"ה): "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת שלימה בכל תפלת י"ח משלש תפלות שבכל יום ושעה אחת שלימה קודם כל תפלה ושעה אחת שלימה אחר כל תפלה ונמצא שוהין ט' שעות ביום ולא היו חוששין לביטול תורה אף שתלמוד תורה ננגד כולם, מפני שהיו מקשרים דעתם לאדון הכל ב"ה ביראה ואהבה עזה ודביקות אמיתית, עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמיות, ומצות הדביקות האמיתית ביראה ואהבה היא גדולה ממצוות תלמוד תורה וקודמות אליה, כמו"ש ראשית הכהנה יראת ה'".

אמנם למעלה זאת אבל אין בה את הכוח של התורה לחבר את שכלו של האדם להקב"ה. ואכן הבעל התניא פוסק (שם) שמצווה זאת אינה דוחה את מצוות ידיעת התורה, ולכן למרות שכל אדם צריך להקדיש זמן למצווה זאת, מותר לאדם להקדיש למצוות הדביקות את רוב יומו רק לאחר שזכה לקיים את מצוות ידיעת התורה בשלימות.

ומובא במדרש שהיה משה רבינו לומד תורה ומשכחה עד שניתנה לו במתנה, שכן משה רבינו זכה להגיע לדרגה הגבוהה ביותר של ידיעת ה', שהיה ארבעים יום דבוק בשורש התורה שהיא יראת הקב"ה, אבל עם זאת לא יכול היה להביא את אור זה אל שכלו, מכיון שבשעה שהיה דבוק ביראה העליונה, היתה כל מהותו 'אין', דהיינו שכל כח המחשבה שלו התעלה אל המקור של המחשבות שהוא 'אין' ואין שם מחשבה כלל.

זאת הכוונה בפרשת השבוע (לא יח) 'ויתן אל משה ככלותו לדבר איתו', מכיון שכשהיה משה ביראה העליונה שעל ידה זכה למעלת הדיבור עם הקב"ה, לא יכול היה להשיג את התורה בשכלו, ורק לאחר המ' יום, כשנתמעטה אצלו מדריגה זאת, יכול היה להביא את אור הקב"ה אל שכלו על ידי התורה.

אברהם ישב שעות ארוכות, והתייגע בהבנת דברי התוספות. מה ההבדל בין שני תירוצי התוספות? משהו כאן לא מובן.

אולי נסתפק באמונה פשוטה בדברי התוספות - הציע החברותא. יודעים אנו בבירור שהסוגיא מתבארת היטב, חזקה על חכמי התוספות שכל מילה שלהם נכונה, למה חשוב כל כך להבין את שני התירוצים במאת האחוזים?

אסביר לך למה כל כך חשוב לי להבין את ההבדלים בין שני תירוצי התוספות - עננה אברהם - הקשב:

כשאנחנו מתייגעים בדברי הגמרא והתוספות, אנו בעצם שוברים מחיצה המבדילה בינינו להקדוש ברוך הוא. השכל שלנו התרגל לחשוב בצורה מסויימת, אבל הגמרא והתוספות חושבים בצורה אחרת. ומדוע? כי האמוראים הקדושים, וגם הראשונים שפירשו את הגמרא, היו בטלים לתכלית לבוא יתברך. הם נקראים 'אמוראים' מכיון שתמיד היו באימה ויראה גדולה לפני הבורא, ותמיד ביטלו את רצונם לרצון הבורא, עד שזכו שהשכל שלהם נודרך ונעשה שכל אלוך, שכל של תורה.

כעת, אם אינני מבין את דברי התוספות, זאת אומרת שיש בתוכי איזה מהלך מחשבה מסויים, המנוגד למהלך החשיבה של התורה, שהיא מחשבת האמת. גם אם נדמה לי שהבנתי את דברי התוספות, אם לא הבנתי את ההבדל בין שני התירוצים, זאת אומרת שבוודאי לא הבנתי את עומק שני התירוצים, ולכן הם נדמים לי כשוים. אם כן, קיימת בי קליפה המונעת משכלי להתייגע ולהבין את התורה, ולהתדבק ברצון הקב"ה!

לכן, הסביר אברהם, אסור לי לוותר! אני חייב להבין את דברי התוספות במאת האחוזים, במקסימום שאני מסוגל להבין, אחרת לא אוכל להגיע כראוי לדביקות הקב"ה, כי בלי גמרא, יהיה לי שכל של גוי! ועם שכל של גוי, אי אפשר להיות יהודי שלם!

לכן מסביר המגיד (כתבי קודש ט:): את הפסוק 'פקודי ה' ישרים'. מעלתה של התורה, היא שגם לאחר שאתה מסיים ללמוד, כלומר אתה 'נפקד' מהתורה, ואינך עוסק בה בפועל, נותרת בך השפעתה של התורה. השכל שלך נהיה 'ישר', הוא מחובר אל השורש שלך. אך כשאתה עוסק בענייני

בלי גמרא, יהיה לי שכל של גוי! ועם שכל של גוי, אי אפשר להיות יהודי שלם!

זו תסיזת פלאום: 03-30-4444
הבית לכל אברך ובהורו חסיד